

AGATHA CHRISTIE
EN SOPHIE HANNAH

De Monogram
Moorden

deel 1

Een nieuw Hercule Poirot-mysterie

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

En weg was Jennie

‘Ik mag haar gewoon niet,’ fluisterde de serveerster met het pluizige haar. Ze fluisterde hardop, en de enige klant in Pleasant’s Coffee House kon haar gemakkelijk verstaan. Hij vroeg zich af of de ‘haar’ die bij deze gelegenheid werd besproken een andere serveerster was of een vaste gast, zoals hij.

‘Ik hoef haar toch ook niet te mogen? Het maakt me niet uit of jij het anders ziet.’

‘Ik vond haar best aardig,’ zei de kleinere serveerster met het ronde gezicht, al klonk ze minder vastberaden dan eerst.

‘Zo doet ze altijd als ze op haar teentjes is getrapt. En zodra ze bijtrekt, begint ze weer gif te spuwen. Het is precies verkeerd om. Ik ken dat soort – niet te vertrouwen.’

‘Hoe bedoel je, precies verkeerd om?’ vroeg de serveerster met het ronde gezicht.

Hercule Poirot, de enige gast in het koffiehuis, zo vlak na halfacht op deze donderdagavond in februari, wist wel wat de serveerster met het pluizige haar bedoelde. Hij glimlachte bij zichzelf. Het was niet voor het eerst dat ze

zo'n scherpzinnige opmerking maakte.

‘Als je zelf niet lekker in je vel zit en je zegt iets vals is dat nog wel te vergeven – ik doe het zelf ook weleens, dat wil ik best toegeven. En als ik zelf blij ben, wil ik dat andere mensen dat ook zijn. Zo hoort het. Maar je hebt ook types zoals zij, die je juist slecht behandelen als alles op rolletjes loopt. Voor dat soort lui moet je echt uitkijken.’

Bien vu, dacht Hercule Poirot. De la vraie sagesse populaire.

De deur van het koffiehuis vloog open en klapte tegen de muur. Een vrouw met een lichtbruine jas en een wat donkerder bruine hoed stond in de deuropening. Ze had lichtblond haar. Poirot kon haar gezicht niet zien. Ze keek over haar schouder, alsof ze verwachtte dat er iemand achter haar aan kwam.

De paar seconden dat de deur openstond waren lang genoeg om de koude avondlucht alle warmte uit de kleine ruimte te doen verdrijven. Normaal gesproken zou Poirot hier woedend om worden, maar de nieuwkomer die zo juist zo'n dramatische entree had gemaakt en zich kennelijk niets aantrok van de indruk die ze maakte, wekte zijn interesse.

Hij legde zijn hand plat op zijn koffiekopje,

in de hoop daarmee de warmte van zijn drank te bewaren. Dit piepkleine zaakje met scheve muren in St Gregory's Alley, in bepaald niet het meest frisse deel van Londen, serveerde de beste koffie die Poirot waar ook ter wereld had genoten. Normaal dronk hij niet zowel voor als na het diner een kop koffie – sterker nog, het idee alleen al zou hem anders een gruwel zijn – maar elke donderdag, als hij stipt om halfacht 's avonds Pleasant's binnenkwam, maakte hij een uitzondering op die regel. En inmiddels was hij deze wekelijkse uitzondering als een soort traditie gaan beschouwen.

Andere tradities van het koffiehuis waren hem bepaald minder aangenaam: zoals het feit dat hij zelf zijn mes en vork, servet en waterglas recht moest leggen, omdat bij aankomst alles schots en scheef lag. De serveersters vonden het kennelijk afdoende om deze zaken zomaar ergens – maakt niet uit waar – op tafel te leggen. Poirot was het niet met hen eens, en plaatste er dan ook bij binnenkomst nadrukkelijk een kanttekening bij.

‘Pardon, juffrouw, maar als u binnen wilt komen, zou u dan misschien de deur achter u dicht willen trekken?’ riep Pluishaar tegen de vrouw met de bruine hoed en jas, die met haar

ene hand de deurpost vasthield en nog altijd naar buiten keek. ‘En zelfs als u niet binnen wilt komen. De mensen hier willen liever niet bevriezen.’

De vrouw stapte naar binnen. Ze deed de deur dicht maar verontschuldigde zich niet voor het feit dat ze hem zo lang open had laten staan. Haar gejaagde ademhaling was aan de andere kant van de zaak te horen. Ze leek niet op te merken dat er nog andere mensen zaten. Poirot begroette haar met een zacht ‘Goedenavond’. Ze draaide zich half naar hem om maar zei niets. Haar ogen stonden verschrikt, op een ongebruikelijke manier – sterk genoeg om een onbekende in hun bijna fysieke greep te houden.

Poirot voelde zich niet meer zo kalm en volstaan als toen hij hier arriveerde. Zijn vredige stemming lag aan diggelen.

De vrouw liep vlug naar het raam en tuurde naar buiten. Wat ze ook maar zoekt, ze zal het niet zien, dacht Poirot bij zichzelf. Als men vanuit een goed verlichte ruimte het donker van de avond in kijkt, ziet men bijna niets, want de ruit weerspiegelt alleen een beeld van de ruimte waarin men zich bevindt. Toch bleef ze een poos staan staren, kennelijk vastbesloten om

de straat in de gaten te houden.

‘O, jij bent het,’ zei Pluishaar ietwat ongeduldig. ‘Wat is er? Is er wat gebeurd?’

De vrouw met de bruine jas en hoed draaide zich om. ‘Nee, ik...’ De woorden klonken als een snik. Toen wist ze zich te bedwingen. ‘Nee. Is het goed als ik het tafeltje in de hoek neem?’ Ze wees naar de tafel die het verst bij de voordeur vandaan stond.

‘Je kunt zitten waar je wilt, behalve aan het tafeltje van meneer. Alles is gedekt.’ Nu ze zich Poirot weer herinnerde, zei Pluishaar tegen hem: ‘Uw eten schiet al aardig op, meneer.’ Poirot was blij dat te horen. Het eten bij Pleasant’s was al bijna even goed als de koffie. Poirot kon het nauwelijks geloven maar toch was het zo: iedereen die in de keuken werkte was Engels. *Incroyable*.

Pluishaar wendde zich tot de angstige vrouw. ‘Weet je zeker dat er niets is, Jennie? Je kijkt alsof je oog in oog hebt gestaan met de duivel.’

‘Het gaat wel, dank je. Ik kan wel een kop sterke, hete thee gebruiken. Het gebruikelijke, graag.’ Jennie haastte zich naar het tafeltje in de hoek en passeerde Poirot zonder naar hem te kijken. Hij draaide zijn stoel een beetje zodat hij haar kon observeren. Er was wel dege-

lijk iets met haar aan de hand; het was alleen duidelijk iets waar ze niet met de serveersters van het koffiehuis over wilde praten.

Zonder haar jas uit te trekken of haar hoed af te zetten nam ze plaats in een stoel, met haar rug naar de voordeur, maar ze zat nog niet of ze keek weer over haar schouder. Nu hij haar gezicht kon bekijken, gokte Poirot dat ze een jaar of veertig moest zijn. Haar grote blauwe ogen stonden wijd open en ze keek zonder te knippen. Ze keken, overpeinsde Poirot, alsof ze iets schokkends voor zich zagen – ‘oog in oog met de duivel’, zoals Pluishaar had opgemerkt. Toch was er, voor zover Poirot kon zien, niets van dien aard te bespeuren. Er was alleen de vierkante ruimte met tafeltjes, stoelen, een houten kapstok in de hoek en scheve planken die bijna bezweken onder het gewicht van de vele theepotten in allerlei kleuren, patronen en afmetingen.

Die planken waren op zichzelf al huiveringwekkend! Poirot zag niet in waarom een kromme plank zich niet eenvoudig liet vervangen door een recht exemplaar, zoals hij ook niet kon begrijpen dat iemand een vork op een vierkante tafel kon leggen zonder ervoor te zorgen dat deze parallel aan de rechte tafeland kwam

te liggen. Enfin, niet iedereen dacht als Hercule Poirot; dat had hij lang geleden al geaccepteerd – met alle daaraan verbonden voor- en nadelen.

Omgedraaid in haar stoel staarde de vrouw – Jennie – ingespannen naar de deur, alsof ze dacht dat er elk moment iemand kon binnenstormen. Ze rilde, misschien deels van de kou.

Nee, bedacht Poirot, helemaal niet van de kou. Het was alweer warm in het koffiehuis. En aangezien Jennie schichtig naar de deur keek terwijl ze er toch met haar rug naartoe was gaan zitten, was er maar één conclusie die hout sneed.

Poirot pakte zijn koffiekopje, stond op en liep naar waar zij zat. Ze droeg geen trouwring, merkte hij op. ‘Staat u mij toe dat ik mij even bij u voeg, *mademoiselle*?’ Hij had graag haar bestek, servet en waterglas recht gelegd, zoals hij dat voor zichzelf had gedaan, maar hij hield zich in.

‘Pardon? Eh, ja hoor.’ Uit haar toon bleek hoe weinig het haar kon schelen. De ingang van het koffiehuis was het enige wat haar bezighield. Ze zat nog steeds ingespannen te kijken, nog altijd omgedraaid in haar stoel.

‘Het is mij een genoegen kennis te maken.

Mijn naam is... ah...' Poirot zweeg plotseling. Als hij haar zijn naam zou zeggen, zouden Pluishaar en de andere serveerster hem horen, en dan was hij niet langer hun anonieme 'buitenlandse meneer', de gepensioneerde politieman van het continent. De naam Hercule Poirot had op sommige mensen een enorme uitwerking. De afgelopen weken, sinds hij in een hoogst aangename winterslaapstaat verkeerde, had Poirot voor het eerst in tijden ervaren wat een opluchting het was om niet een bijzonder iemand te zijn.

Het was overduidelijk dat Jennie niet geïnteresseerd was in zijn naam of aanwezigheid. Er was een traan uit haar ooghoek ontsnapt en die baande zich een weg langs haar wang.

'Mademoiselle Jennie,' zei Poirot, in de hoop dat het hem zou lukken haar aandacht te trekken door haar voornaam te gebruiken. 'Ik ben altijd politieman geweest. Inmiddels ben ik met pensioen, maar daarvoor kwam ik in mijn werk vaak in aanraking met mensen die in net zo'n staat van onrust verkeerden als u op dit moment. Ik heb het niet over hen die ongelukkig zijn, hoewel elk land dat soort mensen in overvloed heeft. Nee, ik heb het over mensen die ervan overtuigd zijn dat zij in gevaar zijn.'

Eindelijk had hij dan toch indruk weten te maken. Jennie staarde hem met haar grote, bange ogen aan. ‘Een... een politieman?’

‘*Oui*. Ik ben al vele jaren met pensioen, maar –’

‘Dus u kunt niets doen in Londen? U kunt niet... ik bedoel, u hebt hier geen *macht*? Om criminelen te arresteren, of zoiets?’

‘Dat is correct.’ Poirot schonk haar een glimlach. ‘In Londen ben ik een heer op leeftijd die van zijn pensioen geniet.’

Ze had al bijna tien seconden niet naar de deur gekeken.

‘Heb ik gelijk, mademoiselle? Geloof u dat u in gevaar bent? Kijkt u over uw schouder omdat u vermoedt dat degene voor wie u bang bent u naar hier gevolgd is en dat hij elk moment binnen kan komen?’

‘Ik ben in gevaar, dat kunt u wel zeggen, ja!’ Ze leek nog meer te willen zeggen. ‘Weet u *zeker* dat u geen soort van politieman meer bent?’

‘Geen enkel soort van politieman,’ verzekerde Poirot haar. Omdat hij niet wilde dat zij zou denken dat hij helemaal geen invloed had, voegde hij eraan toe: ‘Ik heb een vriend die rechercheur is bij Scotland Yard, mocht u hulp van de politie nodig hebben. Hij is nog erg jong – niet veel ouder dan dertig – maar ik denk dat